

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM NGHI VẤN TRONG LÒNG

Thì ra Lôi Vân trông thấy Thiên Nam phu nhân miệng tùm tùm cười, rồi bỗng giơ tay trái lên nắn nốt lại áo ngực và bà ta còn cởi cái nút áo thứ ba ở trước ngực ra, từ từ thò tay vào trong người.

Lôi Vân thấy thế càng hoài nghi thêm, bụng bảo dạ rằng :

“Người đàn bà xinh đẹp này có vẻ tà môn thực...”

Chàng chưa nghĩ xong thì Thiên Nam phu nhân đã thở dài một tiếng rất khẽ và lẩm bẩm tự nói :

- Ở sau vườn chúng tôi có trồng hai cây hoa lạ. Nụ hoa to bằng đầu ngón tay cái, nửa đỏ nửa trắng. Đỏ thì như yên chi, mà trắng thì trắng như bạch ngọc, trông đẹp mắt lắm.

Thấy bà nói như vậy, Lôi Vân càng ngạc nhiên thêm và nghĩ tiếp :

“Bà ta nhắc nhở đến những cái đó làm chi?”

Chàng lại nghe thấy Thiên Nam phu nhân nói tiếp :

- Hai bông hoa ấy vừa thơm vừa đẹp, nếu ai mỗi một quá hay có việc gì nhức óc quá không sao ngủ yên được, chỉ cần đi ra ngoài vườn ngửi hai bông hoa đó một cái là cảm thấy dễ chịu, tỉnh táo và tinh thần sảng khoái ngay...

Bà ta nói tới đó, bỗng lộ vẻ hiền từ nhìn mặt Lôi Vân, rồi rất nhu mì nói tiếp:

- Ủ, có lẽ thiếu hiệp mệt mỏi rồi. Người tuổi trẻ như thế này mà trên trán cũng có vết nhăn...Ủ, thiếu hiệp nên ngửi thử hoa kỳ lạ đó một cái, để tạm thời quên hết mọi việc mà được ngủ yên một giấc.

Lôi Vân thấy tay trái của bà ta đã lòi ở trong người ra một bông hoa nửa đỏ nửa trắng, chàng vội đề cao cảnh giác, nghinh thần nhiếp khí, không dám để cho mùi thơm của hoa bay vào trong mũi mình.

Chàng bỗng thấy cây Trường Định Lệnh bỗng như nặng hàng nghìn cân, khiến mình không sao nâng lên được nữa, khiến lòng cả kinh, rồi lại lấy hơi vận sức. Ngờ đâu lấy hơi một cái, đã ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ ngay và đã thấy tinh thần sảng khoái, khí huyết trong người đã điều hòa được một cách dễ chịu. Chàng không sao nhịn được, vội hít luôn mấy cái nữa, đồng thời bên tai của chàng lại nghe thấy một giọng nói rất dịu dàng rót vào:

- Phải rồi ! Phải rồi ! Thiếu hiệp cứ yên trí, tôi không hại thiếu hiệp đâu ! Thiếu hiệp nên nghỉ ngơi một lát đi. Tôi biết gần đây tâm thần của thiếu hiệp đã

tổn thương quá nhiều...Hiện giờ, thiếu hiệp không nghĩ ngợi, sau này mắc bệnh sẽ nặng lắm...

Lôi Vân bỗng tùm tùm cười, hai mắt từ từ nhắm nghiền lại, người lão đảo mấy cái, buông tay ra té lăn ra đất, tai chàng còn văng vẳng nghe thấy tiếng kêu la của Triệu Thiếu Vân. Chàng vội trợn mắt lên nhìn, thấy nàng đang tùm tùm cười, chàng mới từ từ nhắm mắt lại ngủ thực.

Triệu Thiếu Vân thấy thế tưởng Thiên Nam phu nhân đã hạ độc thủ giết hại Lôi Vân rồi, nàng đau lòng khôn tả, vội bỏ Tô Nam Tây mà chạy lại ôm lấy Lôi Vân giận dữ quát hỏi :

- Có phải phu nhân đã thương Vân đại ca...

Thiên Nam phu nhân tùm tùm cười khẽ đáp :

- Cô thử nhìn kỹ xem, thiếu hiệp bị thương hay là đang ngủ một cách ngon lành? Ô, còn cô nương nữa...cũng nên ngủ một giấc như thế thì hơn.

Triệu Thiếu Vân nghe thấy bà ta nói như vậy, vội tung mình nhảy lên, tay vẫn nắm Lôi Vân, lệ làng chạy ra khỏi khu rừng ấy luôn.

Ngờ đâu, nàng vừa đứng dậy đã thấy mất hoa và đã thấy Tô Nam Tây đang tùm tùm cười đứng ở trước mặt mình, nàng cả giận quát hỏi :

- Người làm như thế có ý nghĩa gì?

Ngờ đâu Tô Nam Tây vẫn cười rất ròn và đáp :

- Xin chị đừng có bộ mặt hung ác như thế, đó là hảo ý của tôi đấy ! Vả lại, me tôi có hạ độc thủ giết hại Lôi thiếu hiệp đâu, mà đại tỷ lại hung hăng như thế?

Triệu Thiếu Vân ngăn người ra giây lát, rồi nói tiếp :

- Nếu vậy các người làm cho Vân đại ca thức tỉnh lại đi?

Nàng bỗng thấy Thiên Nam phu nhân tay cầm Trường Dịch Lệnh nhẹ nhàng bước tới, chưa nói đã cười và cũng rất dịu dàng như hồi nãy mà đáp :

- Hà ! Cô nương, bây giờ tôi không có cách gì làm cho thiếu hiệp tỉnh lại được. Muốn thiếu hiệp tỉnh, thì ít nhất cũng phải hai ba tiếng đồng hồ sau. Theo ý tôi, nếu cô nương không có việc gì, thì nên đi với chúng tôi về sơn trang ở vài ngày.

Triệu Thiếu Vân chỉ thấy Thiên Nam phu nhân là một con người cao quý và hiền từ, chứ không có vẻ gì là ác ý cả, nên nàng rất nóng lòng sốt ruột cúi đầu nhìn Lôi Vân một hồi. Thấy chàng ta ngủ một cách rất ngon lành, nàng thắc mắc vô cùng, với vẻ mặt hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn Thiên Nam phu nhân một cái.

Hình như đã biết ý nghĩa của nàng ta ra sao rồi, Thiên Nam phu nhân tủm tủm cười và rất dịu dàng an ủi Triệu Thiếu Vân rằng :

- Cô nương khỏi phải lo âu. Lần đầu tiên tôi gặp thiếu hiệp đã có lòng thiện cảm ngay. Nếu tôi muốn giết hại thiếu hiệp, thì vừa rồi tôi đã sớm ra tay rồi. Hà, cô nương chưa biết rõ đấy thôi. Thiên Nam Kiếm Môn của chúng tôi với Xích Mi Môn có một mối huyết hải thâm cừu, tôi đã nhẫn nại mười năm trời rồi. Phen này, tôi chỉ đem theo Thiên Nam Tứ Kiếm Khách đến đây thôi, mục đích của tôi là muốn trả được mối thù mười năm về trước. Khi đang đi đường, tôi đã hay Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái liên minh. Đồng thời còn nghe được cá tính rất thần kỳ của Lôi Vân. Tôi liền có một ý nghĩ là phải đi kiếm cho ra Minh chủ của năm môn phái ấy, yêu cầu y trao cây Trường Địch Lệnh với hung thủ chính của sự kiện năm xưa cho tôi. Ngờ đâu Minh chủ mới của năm môn phái đó lại là một thiếu niên tuổi chưa đầy đôi mươi. Với tuổi của người Minh chủ trẻ như thế, thì tất nhiên không thể nào biết rõ được mối huyết hải thâm cừu của Xích Mi Môn với Thiên Nam Kiếm Môn chúng tôi...

Nói tới đó, Thiên Nam phu nhân bỗng ngắt lời và mặt lộ vẻ lo buồn nói tiếp :

- Khi tôi gặp Lôi Vân, thấy giữa lông mày của y hình như bao hàm sự lo âu rất trầm trọng, và mặt lại lộ vẻ mệt mỏi buồn phiền. Đúng như tôi vừa nói, bỗng hoa kỳ lạ đó quả thực có những công dụng ấy...nếu cô nương tin tôi, thì theo chúng tôi về để cho Lôi Vân nghĩ ngơi một hồi, rồi tôi sẽ đem chuyện mười năm về trước, tức mối huyết hải thâm thù ấy kể cho cô nương nghe để tôi hoàn thành được tâm nguyện đã hứa hẹn vào hồi mười năm về trước !

Triệu Thiếu Vân nghe thấy bà ta nói xong, cúi đầu nhìn Lôi Vân một hồi, rồi đột nhiên ngừng mặt lên vừa cười vừa đáp :

- Thưa phu nhân, tôi xin tin tưởng lời nói của phu nhân. Về mối huyết hải thâm cừu quý môn với Xích Mi Môn, tôi đã được nghe ân sư nói tới. Tôi dám tin Vân đại ca không để cho phu nhân thất vọng đâu. Vả lại, Vân đại ca làm chức Minh chủ của lục lâm như thế này, cũng không phải là ý muốn của mình mà sự thực bên trong còn có rất nhiều khúc triết.

Nàng chưa nói dứt, Tô Nam Tây đã tươi cười đi đến gần nàng hân hoan nói :

- Nếu vậy đại tỷ mau đỡ thiếu hiệp lên xe ngựa, rồi chúng ta đi về ngay !

Triệu Thiếu Vân trả lời nàng bằng một nụ cười, rồi ẵm Lôi Vân leo lên chiếc xe rất hoa lệ kia.

Triệu Thiếu Vân vừa đặt Lôi Vân vào nằm ở trong chiếc xe ngựa rất lịch sự và lộng lẫy ấy, đang định lui xuống, bỗng nghe thấy ngoài rừng có tiếng ồn ào vọng tới. Nàng giật mình kinh hãi, vội đưa mắt nhìn về hướng ấy, thấy đại hán to

lớn vạm vỡ mà Thiên Nam phu nhân nói là Thiên Nam Tứ Kiếm Khách đã đi nhanh như bay chạy vào trong rừng.

Người đi trước tay còn cắp một người. Triệu Thiệu Vân nhìn kỹ người bị cắp đó, suýt tý nữa thì thất thanh la lớn, vì nàng nhận ra người đó chính là Qua Thanh, sáng này đã dây dưa rắc rối với Lôi Vân khá lâu. Bây giờ, y đã mê man bất tỉnh, hình như đã bị đại hán nọ điểm vào yếu huyệt rồi.

Thiên Nam phu nhân bỗng nghiêm nét mặt lại, hai mắt sáng như điện, lạnh lùng nhìn bốn người kia và hỏi :

- Có thực y lợi hại đến như thế ư? Xem các người, người nào mặt cũng lộ vẻ mỗi mết, hình như đã phải tốn khá nhiều hơi sức mới bắt nổi...

Thiên Nhất đột nhiên buông tay ra, Qua Thanh liền rớt ngay xuống đất, rồi y thở hổn hển đáp :

- Xin phu nhân hãy nguôi cơn giận. Quả thực nô tài bất lực và võ công của y cũng khá cao siêu nữa ! Nô tài với Nhị đệ vừa tới nơi thì thấy Tam đệ lúng túng sắp bị đánh bại, vai trái của Tứ đệ còn bị một vết thương...Thế rồi anh em nô tài dùng cách xa luân chiến đấu với y. Lúc ấy, y mới lộ vẻ uể oải, sau bốn anh em nô tài cùng ra tay tấn công, khiến y đuối sức hẳn, rồi mới điểm vào yếu huyệt, bắt sống y đem tới đây...

Thiên Nam phu nhân cười khẩy hỏi Thiên Tam :

- Thiên Tam, người hãy kể lại đầu đuôi câu chuyện cho ta nghe !

Đại hán tên là Thiên Tam đã vội tiến lên một bước, run lấy bầy đáp :

- Nô tài với Tứ đệ thừa lệnh đi dò thám đường lối thì vừa gặp tên này đang ở phía đằng trước chạy tới, anh em nô tài liền chặn lối đi của y và hỏi thăm y xem Xích Mi Môn ở đâu cùng Lôi Vân là người như thế nào? Không ngờ, y lại cười như điên như khùng, mặc vênh váo hỏi lại nô tài rằng :

-Hai người muốn kiếm Lôi Vân làm chi?

Anh em nô tài thấy y ngông cuồng và kiêu ngạo như vậy liền cả giận, không ngờ chưa kịp nói năng gì hết, y đã múa song chưởng nhằm ngực nô tài tấn công luôn.

Nô tài càng tức giận thêm, còn y thì cứ cười luôn miệng và nói rằng :

- *Lôi Vân, hừ ! Bây giờ là Minh chủ của lục lâm khắp thiên hạ rồi. Hà hà ! Người muốn kiếm y thì nhiều lắm ! Hà hà ...hai ba tháng sau, các người trông thấy ta thì phải cung kính ngay. Hà hà ...*

Lúc ấy, nô tài ngẩn người ra không hiểu y nói như thế là có ý nghĩa gì, liền rút trường kiếm ra quát hỏi :

- Người nói như thế là nghĩa lý gì?

Tên họ bỗng nín cười và đáp :

- Ý nghĩa gì ư? Đến lúc đó ta sẽ thành Lục Lâm Minh Chủ của thiên hạ ! Ha ha...

Nô tài thấy y tự nhận là Minh chủ lục lâm, liền cả kinh buột miệng hỏi tiếp :

- Nếu vậy người chính là Lôi Vân?

Tên này chỉ cười khẩy chứ không nói năng gì, thế là anh em nô tài liền đấu với y luôn.

Triệu Thiệu Vân đứng cạnh nghe tới đó, liền cả giận hậm hực xen lời :

- Y dám mạo nhận là Vân đại ca ư? Hừ ! Không hiểu y có dụng ý gì?

Triệu Thiệu Vân có biết đâu Qua Thanh không có ý mạo nhận Lôi Vân làm chi, nhưng từ khi y cướp được cuốn bí kíp da người của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại, y tưởng Lôi Vân sở dĩ được làm Minh chủ của lục lâm thiên hạ là hoàn toàn nhờ ở cuốn bí kíp da người đó. Cho nên y mới phải dùng đủ trăm mưu ngàn kế để Lôi Vân không cướp lại được cuốn bí kíp đó, mà dám nói ngông cuồng với Thiên Tam Thiên Tứ như thế.

Ngờ đâu, Thiên Tam Thiên Tứ hiểu lầm, tưởng y là Lôi Vân.

Thiên Nam phu nhân bỗng nhìn Triệu Thiệu Vân và hỏi :

- Cô nương có biết y không?

Triệu Thiệu Vân đã có vẻ khinh bỉ Qua Thanh, nên nàng hậm hực đáp :

- Y họ Qua tên là Thanh ! Hừ ! Không ngờ y đường đường là môn hạ của Thiên Mục Kỳ Tăng, mà lại có hành vi đê hèn đến thế này?

Thiên Nam phu nhân bỗng cười khì một tiếng và nói với bốn đại hán kia rằng:

- Chúng ta đi về thôi, các người đi trước đi !

Nói xong, bà ta nhìn Qua Thanh đang mê man bất tỉnh, cười khẩy một tiếng và nói tiếp :

- Chúng ta đừng có đếm xỉa tới những hạng người như thế này, để cho y nằm ở đây một mình càng hay !

Nói xong, bà ta đi tới cạnh Triệu Thiệu Vân. Tô Nam Tây cũng tùm tùm cười, thùng thùng thẳng leo lên trên xe ngựa và gọi Triệu Thiệu Vân rằng :

- Tỷ tỷ cùng lên xe chứ?

Triệu Thiếu Vân theo mẹ con Thiên Nam phu nhân lên xe xong, thì tai nàng đã nghe thấy tiếng bánh xe chuyển. Nàng biết xe ngựa đã bắt đầu chạy, nàng cảm thấy ngơ ngác và nghĩ bụng :

“Sao ta lại tin tưởng họ đến như thế? Trao cả tính mạng Vân đại ca với mình vào trong tay mẹ con họ...”

Nhưng một lát sau, nàng lại cảm thấy yên tâm, vì nàng thấy lời ăn lẽ nói và cử chỉ của mẹ con Thiên Nam phu nhân không có vẻ gì là ác ý hết...

oOo

Triệu Thiếu Vân quên mất một việc rất quan trọng đó là cuốn bí kíp da người của Lôi Vân, mà hiện đang ở trong người của Qua Thanh. Khi Triệu Thiếu Vân nhớ tới thì đã muộn rồi, xe ngựa đã đi được đến hơn mười dặm.

Nàng không sao tự kìm chế nổi, vì thấy mẹ con Thiên Nam phu nhân rất thân thiện, nên nàng đành phải theo mẹ con Thiên Nam phu nhân trở về Thiên Nam sơn trang.

Trong khi đi đường, Lôi Vân vẫn còn mê man bất tỉnh, mà Triệu Thiếu Vân không buồn chút nào. Vì lên xe được một lúc, nàng đã làm quen với Tô Nam Tây luôn, và hai người đã biến thành bạn thân với nhau liền.

Trong khi nói chuyện, Triệu Thiếu Vân kể lễ thân thế của Lôi Vân và tại sao chàng lại trở thành Minh chủ của lục lâm như thế nào cho hai mẹ con Thiên Nam phu nhân hay.

Hai mẹ con Thiên Nam phu nhân đều kinh ngạc hết sức, nhất là bà mẹ lại càng tỏ vẻ do dự không dám quả quyết. Thì ra thoát tiên ý của bà ta định trở về Thiên Nam sơn trang trước, đem cây Trường Địch Lệnh đến trước mộ của chồng mình với các vị kiếm khách kia phá hủy và tế lễ xong đâu đấy mới tái xuất sơn tìm kiếm Xích Mi Môn.

Lúc ấy, ba ta nhận thấy không thể làm như thế nữa, vì ba ta nghe Triệu Thiếu Vân nói mới hay tại sao Lôi Vân lại vẫn tiếp tục làm Minh chủ của lục lâm, mà nếu bây giờ mình hủy cây Trường Địch Lệnh của chàng đi thì thể nào thân phận Minh chủ của chàng cũng bị ảnh hưởng.

Bởi lý lẽ trên mà Thiên Nam phu nhân cứ do dự mãi không sao quyết định được. Nhưng khi Lôi Vân tỉnh dậy rồi, thì mọi việc sẽ thay đổi hết. Nguyên vọng của Thiên Nam phu nhân muốn thực hành rất dễ, nhưng còn Lôi Vân thì sao?

oOo

Hãy nói Y Dư Huy thấy người của Vân Thái Môn mà mình đã sai đi về báo cáo trong lòng tức giận khôn tả, quát tháo như sấm động, dậm chân xuống đất và nói :

- Sao Lôi Vân lại không thêm lý đến việc đại sự này?

Y vừa nói tới đó đã vội phi thân ra khỏi Tổng trại Xích Mi, và chạy thẳng xuống núi Vân Mộng. Y giở hết tốc lực khinh công ra đi tới chỗ địa điểm mà tên môn hạ đã báo cáo cho y hay.

Một lát sau, y đã đi tới khu rừng mà hồi nãy Lôi Vân nói chuyện với Thiên Nam phu nhân ở trong đó. Y bỗng trông thấy Qua Thanh bị điểm huyết nằm ở đó, trong lòng kinh ngạc vô cùng, vội tiến đến gần giải huyết cho Qua Thanh.

Qua Thanh lão đảo mấy cái mới đứng dậy được. Vừa rồi y bị điểm yếu huyết tê, nhưng y rất giáo hoạt, cố ý làm như người mê man bất tỉnh thật, nên Thiên Nam phu nhân nói chuyện gì với Triệu Thiệu Vân và các người đi đâu, y đều biết hết.

Y Dư Huy rất nóng lòng sốt ruột, chờ Qua Thanh tỉnh táo, hấn vội hỏi :

- Người có trông thấy Lôi Vân không?

Vừa rồi, Qua Thanh bị bốn đại hán đem tới đây thì Triệu Thiệu Vân đã ẵm Lôi Vân lên xe ngựa rồi, cho nên y không biết có Lôi Vân ở đó hay không, nên y lắc đầu đáp :

- Không biết...

Y Dư Huy càng nóng lòng sốt ruột thêm, cười khẩy một tiếng và nói tiếp :

- Hừ ! Qua Thanh, người nói như vậy, ta lại càng không hiểu. Người là cao túc của Thiên Mục Kỳ Tăng mà lại bị người ta điểm trúng yếu huyết như thế này, có phải đối thủ võ công cao siêu quá đấy không?

Qua Thanh thấy đối phương ăn nói có vẻ khinh miệt mình, trong lòng tức giận khôn tả, liền tung mình nhảy lên trên cao hơn ba trượng, như một con chim ưng nhẹ nhàng vượt qua những ngọn cây rậm rạp và đưa mắt nhìn bốn xung quanh một lượt mới hạ thân nhảy xuống.

Y Dư Huy thấy thế càng nghi ngờ thêm, liền quát hỏi :

- Người làm như thế làm chi?

Qua Thanh cười khẩy đáp :

- Người cứu ta khỏi nguy, ta cũng định nghĩ cách đền bù lại cho người.

Y Dư Huy thấy Qua Thanh cứ đứng ngẩn người ra suy nghĩ, có vẻ nóng lòng sốt ruột, vội hỏi lại :

- Người định đền bù cho ta bằng cách nào?

Qua Thanh đáp :

- Vừa rồi ở nơi đây náo nhiệt lắm. Hừ ! Nhưng chuyện ấy ta hãy không nói tới vội. Nếu người muốn tìm kiếm Lôi Vân thì mau kiếm ngựa tốt đuổi thẳng về phía Nam. Nếu người trông thấy một chiếc xe ngựa rất xa hoa lộng lẫy thì người có thể tìm thấy Lôi Vân ngay.

Y Dư Huy nghe Qua Thanh nói như vậy, y liền giở hết tốc lực khinh công ra chạy thẳng về phía Nam.

Giữa đường y cướp được một con ngựa của người đi đường, y cũng nghi ngờ và nghĩ bụng :

“Trước núi, sau núi, giữa núi của khoảng Vân Mông Sơn, trong một đêm trời đã có mười hai cao thủ hiển hách nhất thời bị giết chết. Thật là một chuyện không ai có thể tưởng tượng nổi. Nếu tin này đồn ra bên ngoài, có phải là...”

Lúc ấy, y vẫn thúc ngựa phóng nhanh, trên trán và sau lưng của y đã đổ mồ hôi nhiều, cả con ngựa cũng ướt như chuột lột mà y vẫn không chịu ngừng chân, tiếp tục đuổi theo và bụng bảo dạ rằng :

“Tối hôm qua Lôi Vân xuống núi, mới vừa rồi ta trông thấy Qua Thanh, hơn nữa đêm hôm Xích Mi Ma Quân với Vân Thái Thư Sinh cũng hiện thân một lúc...Chả lẽ Lôi Vân với Thần Quân các người đã giết hại bọn người kia chăng?

Y vừa nghĩ tới đó, bỗng nghe thấy phía sau lưng có tiếng vó ngựa càng nhộn nhịp thêm vọng tới. Y cảm thấy rất kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, mới hay đang có một người phóng ngựa tới.

Người ở trên ngựa là Đôn Chưởng Tu La Lãnh Như Băng. Y vội gò cương ngựa, quay đầu lại hỏi :

- Lãnh lão đệ đi đâu mà vội vàng hấp tấp như thế?

Chỉ trong nháy mắt, Lãnh Như Băng đã phi ngựa tới gần, vẻ mặt cũng rất lo âu. Y vừa thấy Y Dư Huy đã vội hỏi luôn :

- Có phải Y đại ca đi tìm kiếm Lôi Vân đấy không?

Y Dư Huy gật đầu đáp :

- Phải ! Lôi Vân là Minh chủ của năm môn phái. Trong núi Vân Mông xảy ra câu chuyện quan trọng như vậy mà y không thèm đếm xỉa tới...

Y vừa nói tới đó, bỗng ngắt lời, mặt biến sắc, cười khẩy một tiếng, và hỏi lại Lãnh Như Băng :

- Lãnh lão đệ làm gì thế?

Thì ra vừa rồi y đang nói, bỗng thấy Lãnh Như Băng rút trường kiếm ở sau lưng ra nên y mới hỏi như vậy. Nhưng Lãnh Như Băng vội đáp :

- Xin Y đại ca chớ có hiểu lầm !

Y Dư Huy bỗng trở mắt lên nhìn. Thì ra y thấy trường kiếm ở trong tay Lãnh Như Băng hãy còn dính đầy máu chưa lau, nên y mới chăm chú nhìn vào thanh kiếm như vậy, trong lòng hơi hoảng sợ, vội hỏi rằng :

- Lãnh lão đệ cho Y mỡ xem thanh kiếm như thế có dụng ý gì?

Lãnh Như Băng bèn kể chuyện mình gặp Vân Thái Thư Sinh lúc nửa đêm như thế nào nói cho Y Dư Huy nghe. Đồng thời, y còn cho Y Dư Huy biết Vân Thái Thư Sinh ấy chính là Phù Dung Lang Quân giả mạo.

Kể tới đó, y lại nói tiếp :

- Hừ ! Ở trên sườn núi, đệ bị y đùa rỡ thỏa chí tang bồng, nên đệ không nể nang gì hết, dùng thanh kiếm này giết chết y luôn...

Y Dư Huy nghe tới đó rung mình đến phất một cái và vội xen lời hỏi :

- Theo lời nói của Lãnh lão đệ thì chắc Xích Mi Thần Quân mà Y mỡ đã gặp chắc cũng là giả nốt? Vân Thái Thư Sinh là do Phong Tề Giao giả mạo, thế còn Xích Mi Thần Quân thì do ai giả mạo?

- Phải ! Chúng ta phải đi kiếm Lôi Vân trước. Việc này phải nói cho y biết.

Thế rồi cả hai phi ngựa về phía trước. Y Dư Huy bỗng hay tin đó, trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, liền nghĩ bụng :

“Như vậy Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết thực. Sao Lôi Vân lại không hay biết một tí gì về chuyện đó? Điểm này đáng nghi ngờ...”

Y vừa nghĩ tới đó, thì hai con ngựa đều ngừng lại. Lãnh Như Băng bỗng lên tiếng hỏi :

- Y đại ca, người đang đi phải trước kia là Cổ Thất Đình đấy. Từ núi Vân Mộng đến đây chỉ có một con đường đại lộ này thôi, nếu Lôi Vân đi qua đây thật, thì thế nào Cổ Thất Đình cũng phải biết. Chúng ta thử hỏi thăm y...

Y Dư Huy ngừng mắt lên, thấy chỗ cách mình không xa, Cổ Thất Đình đang giở khinh công chạy về phía trước, trông có vẻ tới bởi lắm. Y thắc mắc vô cùng, vội thúc ngựa tiến lên, lớn tiếng hỏi :

- Xin Cổ huynh hãy ngừng bước đã !

Cổ Thất Đình nghe thấy tiếng kêu gọi, giật mình kinh hãi, mặt liền biến sắc, hơi quay người một cái, đã gượng trấn tĩnh, vừa cười vừa ngừng bước. Y đưa mắt

nhìn Y Dư Huy với Lãnh Như Băng một cái, rồi cố ý cười một tiếng thực dài, mới hỏi :

- Tưởng là ai, ra là Y đại ca, chả hay đại ca gọi tiểu đệ có việc gì thế?

Lãnh Như Băng với Y Dư Huy cùng nhảy xuống đất, Y Dư Huy cũng cười và đáp:

- Chả hay Cổ huynh có trông thấy một cỗ xe ngựa rất lộng lẫy chạy qua đây không?

Cổ Thất Đình thấy Y Dư Huy hỏi vậy, mặt lại biến sắc và nghĩ bụng :

“Sao chúng cũng hỏi thăm chiếc xe ngựa ấy thế? Vừa rồi đã có hai người hỏi thăm ta chiếc xe đó rồi !”

Nghĩ đoạn, y hỏi lại :

- Có việc gì thế Y đại ca?

Y Dư Huy thấy thái độ của Cổ Thất Đình như vậy, trong lòng cả mừng, bụng bảo dạ rằng :

“Có lẽ y đã trông thấy chiếc xe ngựa kia rồi ?”

Y vừa nghĩ vừa hỏi tiếp :

- Huynh hãy cho tiểu đệ biết trên xe có Minh chủ của chúng tôi không?

Thấy Y Dư Huy hỏi như vậy, mặt của Cổ Thất Đình càng biến sắc thêm, và nghĩ tới hai nhóm người vừa hỏi thăm liền trả lời rằng :

- Thảo nào, cả Thiết Kỵ Kim Kích cũng hỏi...

Y Dư Huy kinh hãi vội hỏi :

- Huynh nói gì?

Cổ Thất Đình định thần giây lát mới đáp :

- Bây giờ tiểu đệ có việc bận phải trở về quan ngoại ngay. Hừ, ngày hôm nay lại thực. Thoạt tiên gặp Mỹ Xú Song Sát hỏi thăm đệ chiếc xe ngựa ấy đi về phía nào. Sau là đến Thiết Kỵ Kim Kích Thiếu Anh môn hạ của Vân Thái Môn cũng hỏi thăm như thế. Thế ra Lôi Vân ở trong chiếc xe ngựa...

Lãnh Như Băng bỗng xen lời hỏi :

- Cổ huynh nói mau lên !

Cổ Thất Đình chỉ về phía đằng trước rồi đáp :

- Đệ chỉ trông thấy chiếc xe ngựa đi qua đây tiến về phía trước thôi.

Y Dư Huy với Lãnh Như Băng nghe nói vội thúc ngựa phóng thẳng về phía trước.

Hãy nói hai con ngựa của hai người phóng nhanh như lướt qua cạnh người Cổ Thất Đình, làm cho cát bụi bắn đầy người y. Y bực mình vô cùng, lẩm bẩm nói :

- Hừ ! Cả các người cũng khinh ta nốt...

Nhưng y lại nghĩ bụng :

“ Có lẽ việc giết chết sáu người của ta với Qua Thanh đã bị chúng phát giác...Hừ ! Xem tình hình này, hình như chúng vẫn không biết hung thủ là ai, cho nên chúng mới vội đi kiếm Lôi Vân...”

Nghĩ tới đó, y lại cười khẩy một tiếng nghĩ tiếp :

“Sao lại không vu oan giá họa cho Lôi Vân...”

Nghĩ tới đó, y có vẻ đắc chí, cười ha hả, và rảo cẳng đi về phía trước. Nhưng y bỗng quay lại nhìn con đường mình vừa đi, miệng lẩm bẩm tự nói :

- Người trong võ lâm Trung Nguyên chưa mấy ai biết ta là em của Xích Mi Ma Quân. Hừ ! Nhưng chỉ có Bích Huyết Kỳ Tú là biết rõ chuyện đó thôi. Hừ ! Ta phải nghĩ cách làm thế nào để cho Bích Huyết Kỳ Tú tái nhập Trung Nguyên, rồi ta lại xếp đặt một trường hợp có đông đảo các tướng giặc của lục lâm và có cả Bích Huyết Kỳ Tú tại đó. Lúc ấy, y sẽ tuyên bố ta là em của Xích Mi Ma Quân, rồi ta giả truyền di lệnh của Xích Mi...”

Nghĩ tới đó, mặt y bỗng đổi sắc, và nghĩ tiếp :

“Việc này có lẽ không thể nào thực hiện được. Đã chắc đâu chúng tin ta? Hơn nữa, mấy lần trước, ta xuất hiện không nhắc nhở đến di lệnh của Xích Mi Ma Quân, mà bây giờ lại có chuyện ấy, có phải là bị người ta nghi ngờ không?”

Nghĩ tới đó, y nhận thấy việc ấy không trôi, nên y lại nản trí, rầu rĩ mà thủng thẳng tiến về phía trước. Vừa đi vừa suy nghĩ, y đã tốn bao nhiêu trí óc mà không sao nghĩ ra được diệu kế nào.

Lúc ấy đã gần Ngọ, mặt trời đã mọc lên tới đỉnh đầu. Cổ Thất Đình đang đi lững thững một mình ở trên đại lộ, rồi y lại đi vào trong rừng. Đi hết khu rừng lại quay ra đại lộ. Sau cùng y bỗng ngừng chân lại, giơ tay chỉ về phía Nam và nghĩ bụng :

“Phía này đi về Hà Nam. Theo lời nói của Y Dư Huy thì Lôi Vân đang ở trên chiếc xe ngựa lộng lẫy đó. Nhưng khi xe đó lướt qua cạnh ta, ta chỉ nghe thấy trong xe có tiếng nói của đàn bà thôi, như vậy trong xe làm gì có đàn ông?...”

Y đang thắc mắc thì bỗng nghe phía sau có tiếng rú rất quái dị vọng tới. Y giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, đã thấy một cái bóng xanh chạy tới chỗ cách mình chừng ba mươi trượng rồi.

Cổ Thất Đình trông thấy người đó, giật mình kinh hãi trong lòng, chưa kịp suy nghĩ, đã vội đưa mắt nhìn bốn chung quanh, rồi nhảy ngay vào sau bụi cây cổ thụ ở cạnh đường để tránh.

Thì ra người áo xanh mà Cổ Thất Đình trông thấy đó, đêm hôm qua đã cầm cự với y khá lâu. Thoạt tiên không biết mặt đối phương và cũng không biết tên của đối phương là Qua Thanh, vì thế y mới cả kinh vội chạy vào sau cây cổ thụ để tránh né.

Chỉ nhảy nhót dăm ba cái, Qua Thanh đã tiến tới chỗ Cổ Thất Đình vừa đứng, chỉ thấy bộ mặt anh tú của y lộ đầy sát khí. Từ chỗ khu rừng mà Qua Thanh gặp gỡ mẹ con Thiên Nam phu nhân cách nhau hơn ba mươi dặm, Qua Thanh phóng một mắt tới đây đã cảm thấy mỗi một mối ngừng chân lại, đi thủng thẳng...

Cổ Thất Đình đã biết Qua Thanh là đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng, và tự biết địch không nổi cho nên y chỉ núp ở sau thân cây, không dám thở mạnh và cũng không dám cử động gì hết.

Y bỗng nghe thấy Qua Thanh, cười khẩy một tiếng, y hoảng sợ vô cùng, lại tưởng là Qua Thanh đã phát giác y núp ở đó...

Một lát sau, y thấy Qua Thanh vẫn tiến thẳng phía trước, không quay đầu nhìn về phía mình ẩn núp, nhưng miệng thì lẩm bẩm nói :

- Hừ, đúng là Thiên Nam sơn trang rồi...Đôi mẹ con ấy tự nhận là Thiên Nam phu nhân...chắc thể nào họ cũng là người của Thiên Nam sơn trang...

Tiếng nói càng lúc càng nhỏ, người của Qua Thanh cũng càng đi càng xa.

Cổ Thất Đình nghe thấy Qua Thanh nói những lời đó liền giật mình kinh hãi và rầu rĩ nghĩ bụng :

“Thiên Nam ! Thiên Nam... Thiên Nam phu nhân ! Thiên Nam sơn trang...con đường này đi về tỉnh Hồ Bắc, ở bên dưới tỉnh đó có một sơn trang gọi là Thiên Nam sơn trang...chả lẽ...”

Suýt tí nữa y không sao nhịn được mà buột miệng la lớn, người thì toát mồ hôi lạnh ra ngay, hai mắt y nhìn theo Qua Thanh cho tới khi mất dạng. Y biết hiện giờ Qua Thanh đang đi Thiên Nam sơn trang, nơi căn cứ của Thiên Nam Kiếm Môn.